

v tej horúčave pri 36°C deťom niečo vysvetľovať. Ešteže nás zachránil mrazený jogurt. K Sallerovcom nás ťahala cesta cez Švajčiarsko, ale vyhli sme sa diaľnici. Na pumpe predávali iba ročnú diaľničnú. Aj pri príchode teplota neklesla a tak sa deti po večeri vydali ešte k rieke Rýn, aby sa schladili. Sallerovci bývajú ešte 1 mesiac v prenajatom dome na nemeckej strane Rýna. O mesiac sa budú sťahovať na švajčiarsku stranu, kde je jadrová elektráreň a Jurajova práca. Som rada, že našli nový dom, čo netreba prerábať a podarilo sa im vybaviť hypotéku. My dievčatá sme keckali až do noci, kým tato unavený zaspal hneď po jedle. Nečudujem sa, dnes spravil 900 km.

Asi sme prišli na púšť. Teda, také teplo sme vôbec neočakávali. Na Slovensku bolo pred odchodom teplo. Teploty sa šplhali cez 30 stupňov až do piatku, kedy deti domov doniesli vysvedčenia. V sobotu sme poupratovali. Tato pokosil a spravil svoju pravidelnú cestu na smetisko a poobedie sme strávili u Hornáčkovcov na gril narodeninovej party. Deti boli takmer celý čas v slanom bazéne a aj som im závidela. Keď sme sa konečne vrátili domov, bola tma a vôbec sa mi nechcelo baliť. No, bola to rýchlovka a po polnoci sme už boli v posteli.

Budík zvonil presne o 5. Čakala nás cesta cez Rakúsko a Nemecko až k švajčiarskym hraniciam, kde bývajú Sallerovci. Zastavili sme sa v Mníchove, kde sa deň predtým konal pochod LGBT komunity. Dúhové vlajky viseli všade. Ešte aj na stredovekých kostoloch. Pod nohami nám šušťali letáky s právami rodín rovnakého pohlavia. Nemala som chuť

PONDELOK 30.6.

Ráno sme sa zobudili do prázdneho domu. S Christine bola doma iba najmladšia Katka. Ostatné 3 deti majú tento týždeň školu a Juraj bol v práci. Christine je pripravená na sťahovanie. Je to pre ňu stresujúce, ale už prijala fakt, že vo Švajčiarsku nejako bude. Možno ťažšie, možno nie, kým neskúsi, neuvidí. Príde mi uvoľnenejšia a dúfam, že aj s Jurajom dokážu riešiť veci k spokojnosti oboch. Nepýtala som sa veľa. Iba toľko, kam ma pustila Christine. Má víziu pomáhať mladým mamám v zbore a to ju teší. Katka pôjde od septembra do školy, čo jej dá malý priestor na sebarealizáciu po takmer 16 rokoch rodičovskej dovolenky.

Cesta z Albruchu do Francúzska sa tiahla cez nekonečné lúky, polia a lesíky. Čakalo nás cez 300 km do Chalon sur Saône k Flošovi. Na obed sme sa zastavili v mestečku Belfort. Pod hradom nás pozoroval obrovský lev vystavaný umelcom Bartholdim, ktorý vytvoril sochu Slobody ako dar pre Spojené štáty. Všetkým bolo teplo. Od leva sa vliekli ako slimáky do centra, kde sme v jednej z uličiek našli

nenápadnú reštauráciu so sviežim menu. Francúzske diaľnice sa platia podľa kilometrov. Vždy si treba pred závorami na diaľnici zobrať lístok a potom zaplatiť. Keď sme prišli k mestečku Chalon sur Saône, lístka nebolo.

„*No, asi som ho vyhodil s bordelom,*“ potichu hovorí tato. Tak skočím na políciu, čo je vedľa závor a následne tlačíme červený gombík a vysvetľujem do plechovej krabice, čo sa stalo. Trvá to takých 5 minút. Pani na druhej strane vysvetľuje, že to bude ťažké.... Ja si predstavujem trojciferné číslo ako pokutu. Keď nám následne nabehne suma 20,50 €, tak sme spokojní. Závor sa otvorí a odfrčíme.

Keď parkujeme na ulici v Chalon, teplomer ukazuje cez 40°C. Flošo tu kúpil veľký byt v starobylej budove centra. Prerobil ho na krásne priestranný 4-izbový apartmán. Jediné, čo nám v tomto teple chýba je klíma, lebo vo vnútri a vonku je rovnaká teplota. Chlapi si hneď naplánovali raňajší beh. Ten večerný museli zrušiť. Uvarili by sa. Chcú vyštartovať o 6h, kedy by malo byť chladnejšie. Rozložíme sa do izieb, ale všade je rovnako horúco. Prehadzujem sa ako sardinka. Stačí, že je Slavi 5 cm odo mňa a cítim ako z neho sála teplo.

UTOROK 1.7.

Chlapi si to nerozmysleli. Naozaj išli po noci, kedy sa varili vo vlastnej šťave, behať. Ako voľakedy, v Paríži, im pripravujem palacinky. Ani sa mi nechce veriť, že to takto bolo pred 15 rokmi, keď sme bývali v Paríži a chalani v soboty spolu behávali. S úsmevom som sa snažila vyčistiť zájdené tanieri. Život starého mládenca je jednoduchý a jednotvárný.

„*Zmenili sme sa?*“ spýtal sa Slavo svojho najlepšieho kámoša. „*Deti vyrástli,*“ odpovedal po chvíľke zamyslenia. „*A Zuzana má viacej vrások.*“ Vôbec ma nešetril....

Plán na dnešný deň bol tiež jednoduchý. Flošo navrhol, že nás vezme do najlepšej vinárskej oblasti Francúzska. V tomto teple sa toho veľa nedá, tak sme súhlasili. Cesta viedla krajinou viníc, boli všade. Nekonečné. Najviac sa mi páčilo mestečko Beaune, niekdajšie hlavné mesto Burgundského kniežatstva.

„*Dôvod, prečo je tu víno tak dobré je, že voľakedy bola oblasť veľkou lagúnou s pestrým morským životom, vrátane rias, ulitníkov, ktoré sú súčasťou vápenatého podlažia. Zem je obohatená o minerály a pláne majú dokonalý sklon pre absorpciu slnečných lúčov,*“ prekvapil ma tato.

Mal chuť poobzerať predajničky vína. „*Haaa, je tu jedno víno za 15 000 EUR. Tak som kúpil iba to za 50,*“ zasmial sa. Ešte chvíľu sme sa pomotali

po mestečku a rozlúčili sa s Flošom. Vyzeral pri aute trochu stratený, akoby nás nechcel pustiť. Tiež mi déja vu z pred rokov spravilo dobre....sme jeho rodina.

Čakala nás cesta do Paríža. V tom teple je lepšie ísť dnu, tak sme mali v pláne sa zavrieť do Múzea D'Orsay. Lístky sme dopredu nekúpili, tak sme si museli odstáť radu na tej najväčšej horúčave – 42°C. Nečudujem sa, že sme boli všetci trochu podráždení. Tešili sme sa na impresionistov a Van Gogha. Vzduch vo vnútri bol však na nevydržanie. Všade sa tlačili ľudia a ľudský pot vrážal do nosa. Pri Van Goghovi sa tlačilo toľko ľudí, že sa mi až točila hlava. Pri impresionistoch Arlan vybuchol a následne si s Gwen sadli na chodbe pod obraz Gogina.

„Stačilo, zavolajte nás, keď budeme vychádzať z múzea,“ zabručala stredná puberta.

K Williamovi sme prišli uvarení a hladní. S Emily nás čakali, aj s 2 z 3 detí. Najstaršia Lisa nebola doma. Ostatné 2 boli presne veku Arlana a Gwen. Trvalo im niekoľko hodín, kým sa konečne spolu začali baviť. Najlepšie im to šlo

o polnoci, kedy namiesto večierky začali spolu kresliť. To sme už odpadli so Slavom do postele. Konečne sa trochu schladilo a vyzeralo to aj na nejaký spánok. Slavi zrušil stredajší pretek, v takom teple nebude bežať. William bol trochu sklamaný, ale aj tak ešte robil palacinky na ráno.

STREDA 2.7.

„My by sme tu chceli ešte ostať,“ žobronili deti pri raňajkách. Tato sa však už videl na pláži v Normandii. Večer objednal domček priamo v Etretate. Uteká od horúčavy. Museli sme ich sklamať.

Dnes náš čaká Saint Germain en Laye, náš bývalý domov a potom Eiffelovka. Vyliezt' z garáže pri zámku v St. Germain bolo ako by

sme odišli včera. Nič sa nezmenilo. Mestečko má stále tú istú magickú atmosféru. Úzke uličky s obchodíkmi so syrmami, s rybami, či čokoládou. Vbehli sme aj do supermarketu Monoprix....bez zmeny. Hneď by

som sa vrátila v čase. Keď boli deti malé. Chodili sme na bagety a chrúmali ich v lesíku hneď za domom alebo na ihriskách, či námestíčku. Tato mi nedal čas na nostalgiu, čakalo nás RER k Eiffelovke. Konečne

som videla úsmev na Arlanovej tvári. Doteraz sa tváril ako čisté utrpenie. Okolo lietali holuby a zvyšok dňa som nepočula z jeho úst nič iné ako: „**Čierny holub.**“ Aspoň 1000x.

Pešo sme prešli uličkami k Víťaznému oblúku. Náhodou sme si sadli do kaviarne Sophie Lorenovej, kde stála káva 12 EUR. Tak sme sa aj rýchlo zdvihli a nenápadne sa vyparili. Naše auto čakalo v garáži St. Germaine, aby sme sa vydali na cestu do Thoiry k Diane a Dávidovi, ktorí bývali v rovnakom baraku v Číne spolu s ich 4 deťmi. Tentoraz deti nečakali tak dlho a o chvíľu sa spolu zavreli v izbách. Arlan s Etanom a Gwen s Emou. Najprv po sebe iba poškľoľovali. Každý tvrdil, že si tých ostatných z Číny už nepamätá. Dievčatá boli kamarátky hneď, ako Gwen zbadala malého zajačika v klietke. A chalani išli spolu jednoducho hrať nejakú hru. Pri stole ostala iba Milla, lebo ani Daniel ani najstarší Elias neboli doma. Diana s Davidom sa zmenili iba trochu. Nemajú čas na pravidelný šport, každý z nich dochádza do práce. Dávid až do Paríža, autobusom. Nemôžem veriť, že je to 10 rokov, čo sme v utorok chodili autobusom na nákupy do Taishanu. Naše kočíky boli obvešané igelitkami. Riadne sme sa na tom zasmiali. Dnes to už nerobíme žiadna. Ale vtedy sme nemali inú možnosť.

Tato bol už nepokojný. „**Vyčerpá som všetky témy, o ktorých sa viem baviť,**“ zahlásil.

Po dobrom olovraní nás už aj hnalo na cestu do Normandie. Teplota klesla na polovicu včerašnej. Iba 21°C. Po 20 hodine sme pristali priamo na pláži známeho Etretatu, u grófa Monte CHRISTO. Tam, kde pije slon vodu. Netuším akým spôsobom, no tatovi sa podarilo objednať na 2 noci nádherný starý domček priamo na pláži. Iba sme sa zložili a deti rovno vybehli von, iba sme im stihli zakričať, aby si dali bundy, lebo už fúkalo.

ŠTVRTOK 3.7.

Mám pocit, že čajky v noci ani nespali. Bolo ich počť stále. Izba bola celú noc príjemne chladná. Keď mi tato ráno zahlásil, že si ide zabehať, iba som si prikryla hlavu vankúšom, aby som mala tmú. O 10:30 ma zobudila kolegyňa telefonátom. V kuchyni nášho pobrežného normandského domčeka nás čakali raňajky, čo tato ešte vybehol kúpiť. Deti do seba hodili čerstvú bagetu a bežali na pláž. Tato dobehol celý spotený hlásiac:

„**Je to tam krásne. Môžeme ísť na túru. Bude sa vám to páčiť. A sú trhy. Chod'te sa pozrieť.**“ Mille nebolo treba hovoriť 2x. Každá sme si zobrali svoju kartu a rozlúčili sa s tatom slovami:

„**Teraz máme čas iba my. Konečne. Nikto nás nebude naháňať.**“ Behali sme medzi stánkami s ovocím, oblečením a čerstvými rybami. Našla som si peknú sukňu. Milla si dala naložiť šalát z morských plodov a ulovili sme aj grilované kura so zemiakmi na obed. Tak ako voľakedy v St. Germain, keď som nestihla navariť.

„**Mama, pozri, tam je kaviareň s matchou. Sadnem si tam, aby som písala denník,**“ nadšene mi povedala. Viem, že sa na to tešila. Piť kávičku a písať denník. Ešte som sa chvíľu pomotala a doniesla domov obed. Arlan s Gwen boli stále na pláži. S knihou Watchers som sa vybrala za nimi. Iba tak som sa rozložila na vyhriatych okruhliakoch a s napätím dočítala. Gwen som našla na skale udierať kameňom do niečoho, o čom

mi tvrdila, že je kostra nejakého zvieraťa. Naozaj to tak vyzeralo. Trochu ešte pobúchala a šup domov na obed.

Poobede dostali deti voľný program.

„Do vody nesmiete bez nás. Iba na pláž!“ zneli inštrukcie. My s tatou sme sa vybrali na túru po útesoch. Cítila som sa ako na Mohir cliffs v Írsku. Iba ľudia bolo menej. Na odľahlých miestach, kde sa bolo treba škriabať, alebo naopak zostupovať nebol takmer nik. Z hora zo skál sme na jednej pláži videli vodopád. Nakoniec sa nám podarilo nájsť k nemu cestu cez diery v útesoch. Vedeli by sme sa takto túlať aj celý deň. Pásť sa na tyrkysovom mori, bielych plážach a zelených lúkach. Úplne ďaleko od všedného života a problémov. Iba tak ticho kráčať so Slavomírom. Cítila som krk, zabudla som ho natrpieť.....

My s tatou sme sa vybrali na túru po útesoch. Cítila som sa ako na Mohir cliffs v Írsku. Iba ľudia bolo menej. Na odľahlých miestach, kde sa bolo treba škriabať, alebo naopak zostupovať nebol takmer nik. Z hora zo skál sme na jednej pláži videli vodopád. Nakoniec sa nám podarilo nájsť k nemu cestu cez diery v útesoch. Vedeli by sme sa takto túlať aj celý deň. Pásť sa na tyrkysovom mori, bielych plážach a zelených lúkach. Úplne ďaleko od všedného života a problémov. Iba tak ticho kráčať so Slavomírom. Cítila som krk, zabudla som ho natrpieť.....

Milla nás už vyčkávala pripravená na večeru. Vybrali sme si neďalekú reštauráciu, ale neboli sme spokojní. Ceny vysoké a jedlo bez chuti a fantázie. Slnko zapadá neskoro, až o 22:14.

Teraz sa už autom k monumentu nedá dostať bližšie ako 3,5 km. Zato systém je vymyslený dobre. Na obrovskom parkovisku sa odparkuje a každé 4 minúty ide autobus priamo k bráne pevnosti. Pri odlive a slnečnom dni pôsobilo miesto magicky. Spravili

PIATOK 4.7.

Aj, keď nám bolo treba spraviť iba 240 km, cesta bola dlhá, takmer 3 hodiny. Mont Saint Michel – opátstvo na skale v mori som si pamätala ako miesto, kde sme prišli autom takmer na pláž. Hm, pred 15 rokmi.....

sme toľko fotiek, že deti až prevracali oči. Prekonala som i Millu v počte fotiek. Pri mojich skokoch už stratila nervy: „**Som hladná, pod'me sa najesť**,“ zabručala bez ocenenia môjho výkonu. Vstúpili sme do pevnosti, kde sa tlačili turisti v úzkych uličkách, takže sme sa ďaleko nedostali. Bolo nám jedno, kde sme si sadli na obed, hlavne, že máme miesto. Konečne som ochutnala cibul'ovú gratinovanú polievku. Zapili sme to normanským cidrom. Po chvíľke som ho pocítila....to mi bol už Arlieho čierny holub ukradnutý. Iba som sa na neho usmievala. Chlapi sa po obede plánovali vrátiť naspäť na pláž, kým my dievčatá sme sa chceli pomotať po obchodíkov.

„**Mohli by sme mať rozchod?**“ spýtala sa Milla. „**Áno, aj ja si chcem sama pochodiť**,“ pridala sa Gwen. „**No, ty zabudni. Ty sama nepôjdeš nikam,**“ zabil tato. „**Ty sa vždy stratíš.**“

Tak sme boli spolu. Pobehali sme asi 4 obchody a usúdili, že tam dokopy nič nie je. Dali sme si aspoň zmrzku a pridali sa k chalanom. Naspäť sme si odšľapali cez okolité pasienky. Bretónci sa s Normand'ami neustále hádajú komu toto krásne miesto patrí. Mne je to jedno. Po ceste do Houlgate, kde máme ubytovanie na ďalšie 4 dni, bola nehoda. Cez cestu bol natiahnutý prevrátený kamión. Boli sme radi, keď sme spravili nákup a zakotvili v novom domčeku nad širokými plážami. Je moderne zariadený farbami mora a pláže. Milla si osmahla lososa so zeleninou, tato vytiahol kozí syr s bagetou a Arlie

s Gwen si dali pastu boloneze. Tak som rýchlo navarila. Mala som čas ešte skočiť na pláž, kde som ponaháňala oddychujúce čajky. Po návrate otvorí tato fľašu ružového a sadnem k francúzskej komédii, kým on ide behať.

SOBOTA 5.7.

Dnes nám trvalo dlho, aby sme sa dostali na pláž. Ráno som hodila veci do práčky, zatiaľ čo ostatní chystali raňajky. „**Zober ešte tašku na mušle. Je ich tam veľa. Nazbierame a spravíme doma nejakú dekoráciu. My chytro skočíme s Millou do obchodu kúpiť nejaké topánky namiesto týchto baganží,**“ povzbudzoval tato šuchtajúce sa deti.

Arlie s Gwen ostali na pláži a my sme uličkami Houlgate hľadali niečo šik na svadbu. Milla sa rozhodla ísť s nami. V SUPER U sme našli viacero sandál. Behala som za Millou, lebo nebola zameraná na topánky. Ťahalo ju to do časti bio potravín. Začula som sa rozprávať 2 panie, čo ponúkali ochutnávku v obchodoch. „**Olala, tínedžeri, to nie je jednoduché.**“ Obrátila som sa a dala jej za pravdu. Boli staršie odo mňa, tak sme sa dobre zasmiali. Odchádzali sme so sandálmi aj s kopcom jedla.

Na pláži sa pokračovalo v zbieraní, tato mal plnú tašku a začal sa sťažovať, že je aj ťažká, ak ju bude musieť teperiť k autu. V dome som spravila rýchly obed cestovinu s kuraťom a provensálskou

červenou omáčkou (Milla chcela grilované kura z mäsiarstva. Bolo tak drahé...nevšímala som si, že tam

grilujú známu francúzsku značku Label rouge). Potom sme sa začali fintiť na svadbu Vincenta a Ting. Cesta trvala takmer 2 hodiny cez dedinky.

„*Sme radi, že ste prišli,*“ vítala nás čiperná štíhla dôchodkyňa, Vincenova mama. „*On sa tak tešil. Nie na rodinu, ale, že mu prídu všetci kámoši.*“ A mala pravdu. Svadba bola tak okolo 60 ľudí. Polovica rodina a druhá polovica kámoši s prevažne francúzsko-čínskymi manželkami. Obrad vykonávaný protestantským farárom bol výstižný a naozaj trefný. Nemohla chýbať kapitola z listu Korinským o láske aj z 5. príslovia. Uronila som slzičku. Rodičia Ting, čo prišli z Číny síce nič nerozumeli, ale počúvali. Potom prišla časť, kedy sme sa začali napchávať rôznymi jednodubkami, kým sa mladomanželia fotili. Medzitým nám dali stavať puzzle, ktoré boli pomiešané medzi

hostami. Tak sme mali možnosť sa s nimi spoznať. Celá atmosféra bola uvoľnená v záhrade a bolo nám fajn. Milla začala kresliť mladomanželov. Chcela im dať darček. Pokukávala po fotografovi. „*Hmmmm, pekný,*“ v krátkosti mi oznámila. Mala pravdu. Iba bol pre ňu pristarý. Ale vkus má dobrý.

Okolo 20h sme sa presunuli dovnútra a začali hodovať. „*Už by som aj tancovala,*“ vyškierala som sa na tata. Celú cestu sme počúvali Bensona „CRY“ a nevedeli sme sa dočkať dobrého tanca. „*U nás sa tancuje až po mladomanželskej torte,*“ povedal Vincent. „*Okolo 23.30 bude torta a potom to roztočíme,*“ sľuboval. Pozreli sme na seba.....to už chcem byť na ceste späť, takže asi žiaden tanec. Stihli sme však dať hlavný odkaz zaľúbencom. „**Ked' sme sa brali, dostala som túto radu: Mat' spokojné manželstvo a manžela znamená 2 veci: aby mal plný žalúdok a prázdne gule.**“ Ting na mňa vypleštila oči a rehorala sa na plné ústa. Pochopila. Vincent pokýval spokojne hlavou. S ťažkým srdcom sme sa rozlúčili. Po ceste domov nás 2x blyslo, prekročili sme povolenú rýchlosť. Takže bude pokuta.

NEDEĽA 6.7.

Lenivo som sa otáčala v posteli. Počula som tata a Millu. Ostatní ešte spali. Hodila som kapsulu do kávovaru. Dnes ju budem potrebovať. Vonku prší a chce sa mi spať. Podľa uja Googla má okolo 13h prestať pršať. Takže, kým tato behá, nachystáme obed. Po 13h vyrážame. Síce s dažďom, ale nádejou, že o chvíľu prestane. Ako prvú zastávku máme pamiatku proti násiliu v Caen. Múzeum 2.

svetovej vojny je veľmi príjemné a v obchodíku s kopou kníh strávime dobrú pol hodinu. Kupujem si knihu z 2. svetovej vojny a keď prečítam Viva la vida, francúzsku komédiu, tak sa do nej pustím.

„A teraz budeme chodiť po plážach, kde sa vylodili spojenci 6.6. 1944,“ oznamujem

deťom nadšene. Arlan prevráti očami. Gwen sa pýta, či budeme niekde zbierať mušle. Jasne. Sľubujem.

Pláž Juno je miesto, kde sa vylodili Kanadčania. Bola

opustená, keďže

stále poprchalo a fúkal vietor. Tak sme zakotvili U zeleného kraba na palacinky a kávu. Pláž mala pri zatiahnutom dni úžasné farby....farby Gweniných očí.

Po Juno beach sme sa dostali do Britského pamätného miesta. Najviac sa mi páčili plechoví vojaci na lúke. 6.6. 1944 tu padlo 1475 vojakov a presne toľko ich tu stálo a každý mal svoje meno. Odkaz znel jasne. Pamätaj v budúcnosti, na minulosť a neopakuj ju. Teraz, keď nevieme, čo bude, keď neustále prebieha vojna medzi Ruskom a Ukrajinou, keď Izrael napadol Irán spolu s USA, je to aktuálny odkaz. Počúva však niekto?

Ako sme sľúbili deťom, bolo treba ísť trochu na GOLD pláž. Na každej z pláží sme si zopakovali fotky, čo sme s deťmi spravili, keď boli ešte krpci. Všetci neskutočne spolupracovali, čo vyústilo do kopca srandy. Nechce sa mi veriť, že je to toľko rokov. Poslednou zástavkou boli nemecké bunkre, kde Gwen hľadala pozostatky a podarilo sa jej nájsť kus z lietadla. Je na tom „Made in France“ a text vo

francúzštine „... Mureaux“. Celý večer hľadá na internete, čo to môže byť. Hodnota artefaktu je až do 1000 EUR. „*Mohli by sme zajtra ísť do múzea na OMAHA beach? Vedia to tam pozrieť a ohodnotiť.*“ Asi nie. Zajtra nás čaká cesta späť.

PONDELOK 7.7.

To bol zase úžasný nápad dať si veľkú kávu o 16h. Kde som mala rozum, keď som si ju s nadšením kupovala? Bude to asi zatiahnutou oblohou, čo nás celý deň sprevádzala na ceste z Normandie do Herzogenaaurachu. Ráno sme sa pekne zbalili a šup:

„Iba 980 km. Už sa teším,“ povzbudzoval sa Slávi. Zbalila som celý obsah chladničky. Milline grilované kura, krevety, šunku, syr, šalát. Jednoducho všetko, čo nemohlo nejako vytiecť. Ešte sa stavíme po čerstvú bagetu, croisanty a palacinky v najbližšej pekárni. Cesta ide pomaly.

Gwen potrebuje stáť ako obvykle aspoň 100x na WC. Cez Paríž ideme slimačím tempom a prší až k nemeckým hraniciam. Striedavo čítam francúzsku knihu – komédiu. Keď sa na nej nechechcem, tak pospávam. Ak sa pri tom pristihnem, chytro sa zobudím, veď som kopilot. Nemôžem v tom tata nechať samého. V Nemecku o 16h hladkám automat na kávu.

„Prosím si veľké, veľmi veľkú, orieškovú,“ ticho šepkám mašine. Kofeínom povzbudené oči mi

padnú na hrubú knihu....a mám ďalšiu francúzsku na tento rok. Tato prevráti oči. „*Nemáš ich dosť?*“

Postupne vyťahujem všetky zásoby jedla, ktoré dopĺňame tým z pumpových reštaurácií. Pred

Herzogenaurachom sme už všetci unavení. Naťahujeme si pokrčené nohy. Najmä ja, lebo pre tašky s jedlom som ich nemala kam dať. Arlan sa zabáva na tatovi, ktorý spieva s cestovným vankúšom na hlave a inštalujem mu prsty do prostredníka. Zložíme sa v hoteli a tato zahlási, že si ide zabehať. Hodí nás s Millou ku Georgovi a Márii, kde pokecáme, kým si spraví 12 km. Keď prídeme o 22.30 späť, tak si uvedomíme, že sme zabudli večerať. „*Nezaspím hladný*,“ oznamuje mi stredná puberta. Ešte mám v zásobe balenie pasty boloneze. Nafutruje sa za 2 minúty a odchádza spokojne do postele.

Snažíme sa zaspáť. Ale aj Slávi sa prehadzuje. „*Keď zavriem oči, tak sa cítim ako spoluvodič a idem*

autom,“ šepnem. „*Tak si predstav, čo asi vidím ja, keď zavriem oči....volant*,“ smeje sa. Čas ide. Kým všetci ofukujú, ja má oči na stopkách z kávy. Tak aspoň robím koláže fotiek.... pre každého.

UTOROK 8.7.

„*Spí, idem do pekárne po raňajky*,“ potichu povie Slávi a odchádza. Prečo som konečne zaspala až vtedy, keď máme vstávať? Skryjem hlavu do perín a okamžite som v Narnii. No, nie dlho. Deti vyklopkávajú, lebo sú už prichystané na nákupy v NIKE, PUMA outletoch a jasne na pešej zóne v Erlangene je Mueller. Z prvého outletu odchádzame s plnou taškou. Do 2. ani nejdem poriadne, radšej skočím do S. Olivier, kde som nikdy nebola. Podarí sa mi na najšť blúzka v mojej veľkosti za 10 Eur. Som spokojná, aj keď mi to trvalo dlho. Deti sedia pokojne v aute. Predpokladám, že si každý niečo našiel, inak by boli ohrnuté spodné pery.....teraz sa všetci usmievajú. V Muelleri ide všetko ok, Arlan s Gwen sa pohádajú až pri pokladni. Nevadí. Kúpime im jahodovú matchu, aby nemali čas na pokračovanie v hádke a pcháme sa do auta. Je naozaj plné. Už iba 700 km a sme doma. Miestami ma chytajú driemoty. Snažím sa čo najviac kukáť do knižky. Miestami čítam pasáže aj Slavinovi, aby som ho trochu rozosmiala. Doma sme okolo 20 hodiny.

Gwen uteká rovno za Linguiny a najbližšiu pol hodinu sa s ňou blázni. Určite jej bolo samej smutno. Tato uteká do záhrady. Najprv kontroluje a potom aj niečo kope. Po chvíli mi cez kuchynské okno ukazuje mŕtvu Kanen. Tak, už nám ostali iba 2 pôvodné sliepky. Nezničiteľná Klementína a dáma Konstans. Vybaľovanie mi ani netrvá tak dlho. 2x dám aj prať. Gwen si robí perličkový kúpeľ vo vani a Arlan sa snaží najšť polohu v posteli:

„*Bolia ma nohy z cestovania. Mama, ale ďakujem za výlet. Veľmi sa mi páčilo*.“ Milla ešte niečo píše. Tato si porozdeľuje všetky darčeka a o polnoci sme v posteli. Ráno mi Milla pošle svoje myšlienky na papieri..... tato môže byť hrdý. Úplne ho postavila na vysoký piedestál.

Nedeľa 13.7.

Dni po návrate sú oddychom pre deti. My s tatom musíme do práce. Trochu som nespokojná s tým, že deti doma nič nerobia, iba sa hrajú na telefónoch, ale hneď prvý víkend máme kopec roboty s prípravou Gwenkiných narodení. Povedala mi vo štvrtok: **„Tak nakoniec chcem oslavu. Najlepšie v nedeľu. Už som si pripravila aktivity, čo budeme s deťmi robiť.“**

Milla pomohla s tortou. Ja som iba poupratovala a nachystala veci. Nebolo veľa detí, ale prišli s rodičmi, tak sme mali kopec jedla. Aj auntie s Pampúšikom sa stavili, pretože šli z Moravy, kde oslavovali Jankove narodeniny. Gwen si vyala deti a hneď začala s programom. Videla som ju roztápať bielu čokoládu, do ktorej miešala farbivo a deti mali vytvárať z farebnej čokolády obrázky.

Neskôr prišli von s taškou plnou balónov naplnených vodou. Muselo im dobre dlho trvať, kým ich naplnili. My rodičia sme ich pri hre pozorovali a mali

sme ešte viac zábavy. Decká sa nakoniec všetky vopchali do Slavinovej ochladzovacej kade. Riadne sme sa na nich zasmiali. Hlavne, že Gwen bola spokojná.

Mille ostávalo posledných 5 dní pred odchodom do Brisbane, Austrálie. Všetci traja si užívali čas spolu. Večer pozerali spolu na koberci nejaký seriál a vyspávali až do obeda. Cez deň si vybehli niečo kúpiť a stále dookola.

„Som rada, že sme boli posledné dni spolu a mali sme toľko zábavy. Cítim sa k nim bližšie,“ zhrnula to.

Ja som medzitým dávala dokopy všetko potrebné. Našla som zmenáreň, vytlačila dokumenty a informácie k celému procesu. A takmer som zabudla na víza. Spomenula som si na to 26 hodín pred odletom, kedy som robila checkin na letenku. Na všetkých web stránkach som našla rovnakú informáciu, že trvá niekoľko dní, kým má človek potvrdené víza. Už som začala takmer zúfať, ale po vyplnení

elektronického dotazníku mi víza prišli do 2 hodín. Uf, som si vydýchla. V piatok 18.7. o 19h sme vyrazili na letisko. Pred 21h sme videli Millu posledný raz prechádzať cez kontrolu. Prehltla som.... V sobotu ráno som dostala fotku raňajok v Starbuckse z Dubajského letiska.

Tato sa nestresoval. Deň strávil betónovaním základu pre záhradný gril. Arlie zase prvý krát dostal úlohu pokosiť záhradu. Večer všetci napäto čakáme, aby sa nám Milla ozvala.

Hangair Tábor

3. júlový týždeň bol športovo ladený v telocvični Hangair. Arlie súhlasil, že tam pôjde iba pod podmienkou, že Hugo pôjde tiež. Nebolo to ťažké splniť. Išla aj Natálka. Každý sa mal s kým hrať. Sú už veľkí, ale stále sú to deti, čo sa potrebujú hrať. Gwen pravidelne vyhrávala vo vybíjanej. Okrem toho, že sa dodatočne každý deň zničili, tak sme dali aj prespávačky. Uvedomujem si, že veľa nenaspali, ale boli spokojní.

Aj my s tatom, lebo sa nám podarilo na 1 noc vypadnúť do Tatier. Prespali sme so skupinou nadšencov zo Sláviho roboty v Chate Jarabatá a na 2. deň dali výstup na Bystrú 2 248 m, spolu s okruhom 23 km. Riadne

som sa zničila. Počasie nedovolilo nejako krásne výhľady, ale zato nepršalo, čo bolo dôležité. Slávi si celý čas doberal Američana Justina a dávali sme dokopy druhého Američana s Gabikou. Uvidíme, čo z toho☺

AUSTRÁLIA

Milla sa má v Austrálii fantasticky. Už teraz vidíme, že bude mať problém sa vrátiť. Najprv sa 2 dni veľmi neozývala. Asi si potrebovala všetko vybaviť a zabezpečiť. Kúpiť si kartu na cestovanie, sim kartu do telefónu, kartu do posilňovne a knižnice. Iba sme sledovali, ako jej na karte ubúdali peniaze.... Uf. Tato jej dal 500 EUR, ešte mala 300 AUD v hotovosti. Za týždeň je to preč. Taktiež sa musela naučiť používať vlak, ktorým chodí do školy. Cesta jej trvá hodinu. Ale je to pohodlné, lebo na fotkách vo vlaku kreslí. Ak jej začína škola ráno, tak

musí ísť po 7 z domu, keď je ešte tma. Hodiny má od 8:30 do 13:30. Ak poobedie tak od 13:30-17:30 a to domov prichádza za tmy. Hneď prvý deň si našla kopec kámošov a zahlásila:

„Som tu ako v Ázii. Polovica ľudí je buď z Japonska, Taiwanu alebo Kórey.“

Rovno ju pozvali na obed. Ako ináč....do kórejskej reštaurácii. Na izbe je s Japonkou, čo oslavovala narodeniny.

„Myslela som, že budem mať problém so spaním, lebo som hore na poschodovej posteli, ale spím dobre,“ oznamovala po pár

mociach. Jackie, domáca, je perfektná kuchárka a každý deň im varí: mäso, prílohu a zeleninovú oblohu. „*Je to raj. Nemusím sa o to starať. Myslieť, čo budem variť. A aj to všetko dobre chutí.*“

Iba obedy si musí Milla kupovať. Som rada, že je to tak. Mala som obavy, či tam neschudne a nespadne späť do anorexie. Vyzerá však, že naozaj pochopila, aké dôležité je mať dostatočnú hmotnosť....

„*Je pre mňa nebezpečné ísť do supermarketu. Vždy tam na mňa pozerá grilované kura, ktorému je ťažko odolať.*“

Snaží sa chodiť na aktivity, ktoré sú buď zdarma alebo sa za ne platí. Jedna z takýchto bol napríklad beh večerným Brisbanom, kde si našla kamošku z čiech. Posledný víkend bola na túru džungľou a výstup na Mt. Tambourine, kde znovu spoznala nových ľudí. Možno už nie iba Aziatov😊

Na konci 2. týždňa mala nedorozumenie s domácou Jackie. Tá sa cítila nedostatočná, lebo Milla si kúpila vlastné vajčka. Po ceste domov jej poslala sms, či sú nejaké v chladničke. A keď jej Jackie neodpovedala, tak kúpila. Jackie to zobrala ako osobnú urážku. Millu to dosť vzalo, pretože sa snaží byť za všetko vďačná.

Dokonca rozmýšľala aj nad skorším návratom domov. Najprv mi vôbec nechcela povedať, čo sa stalo. V mojej hlave sa odohrávali príbehy hrôzy.... A nakoniec to bola iba taká hlúposť. Som rada, že to nevzdala. Som rada, že sa k tomu postavila dospelejšie, vyzretejšie. Dokázala sa povzniesť a pokračovala ďalej, aby jej nič dobré na druhom konci sveta neušlo.

AUGUST

Gwen s Arlanom zatiaľ povinne táborujú. Prvý augustový tábor bol kreatívny. Arlan sa po prvom dni nahnevane dopytoval: „*Naozaj tam musím ísť, som tam najstarší. Samé malé deti. Nemám tam s kým byť.*“

Tato sa nad ním zľutoval a nechal ho zvyšok týždňa doma. Znamenalo to byť takmer celý deň na telefóne a počítači. Súcitil s ním. Dal mu vždy zoznam úloh, čo bolo treba spraviť.

Gwen nemala problém chodiť do tábora. Páčilo sa jej nacvičovanie tanca a všetky kreatívne aktivity. Stačilo zajst' iba do miestnosti: „*Kde je všetko čo potrebuješ na vyrábanie. Fakt!*“ Tvrdila mi nadšene.

Je taká rozbehnutá, že doma hneď vo vytváraní pokračuje. Buď pečie alebo jednoducho chytí hocičo a niečo z toho vykúzlí. Napríklad večeru☺ Umeleckú. Ešte aj nos je vyrezaný....

Aj Milla kreslí na opačnej strane zemegule. Napríklad aj na Golden coast dlhočiznej pláži, kam šla na výlet s kámoškou, s ktorou denníkuje, cvičí, či behá. Vybrali sa tam na vlastnú päsť vlakom. Začína byť riadne odvážna.

Slavomír sa jednoznačne pretrénoval. Behával až do stredy, 3 dni pred štartom. Posledné 4 týždne 100 km za 7 dní. Dorazil sa vínom počas grilovačky, na ktorú sme pozvali Fleischerovcov a Andrejčákovcov.

Atmosféra bola taká zábavná a toľko sa nasmialo, že si tato ani nevšimol, koľko toho popil. Po 2 dňoch začal mať slabosť a do Tatier odchádzal unavený.

Tato odišiel a Milla sa v Austrálii chystala na návrat. V sobotu ráno si ešte odbehla s kamoškou 5km beh v časti mesta, kde bývala: Wynnum. „*Niečo mi ruplo v chodidle. Bolí ma to. Ale odbehla som. Nemohla som to nechať iba tak. Bežalo sa popri oceáne a bolo to fantastické,*“ oznamovala mi, keď sa hneď na to balila, aby navečer odletela. Nespala som. Kvôli tatovi: kontrolovala som ako sa darí tímu SE Nuclear

runners. Zároveň so čakala na Millino prihlásenie sa z letiska v Abud Abi. Tatovo družstvo sa ocitalo raz na prvom, raz na druhom mieste. V nedeľu som navarila a pred obedom sme sa s pubertami vybrali na letisko. „*Mom, buy me a Dubai chocolate,*“ opakoval dookola Arlan v hale. Za tú pol hodku aspoň 100x. Milla vyšla unavená a rovno sa nám hodila okolo krku. Všetkým. Aj Arlan sa nechal vystíkať.

Kým sme smerovali do Bratislavy na Tyršovo námestie, rozprávala zážitky. Nespala dobrých 36 hodín, tak ako aj tato. Millu si vystískal. Už vedel, že skončili prví a bolo na ňom poznať veľkú únavu. Bolo treba čakať na dobehnutie skupiny, čo skončila tretia a následné vyhlásenie. Deti som zobrala najesť do AUPARKU a potom sa iba zvalili do trávy a čakali. Domov sa tešili všetci do postele. Zdieľali sme únavu.

Kým deti mali týždeň voľna na regeneráciu, my s tatom sme si ešte museli odrobiť 5 dní. Millu čakala C1 CAMBRIDGE skúška. Ústnu dala

ľavou zadnou a písomnú si užila vo forme hodnotenia knihy, ktorú by mal čítať každý: Dostojevského Bratia Karamazovovci. „*Poslednú úlohu som mala napísať na iný papier. Zistila som to až 5 minút pred koncom skúšky. Tak som začala chytré prepisovať a vymyslela som ešte lepšiu kompozíciu.*“

Zo skúšky prišla domov s Vivi. Berieme ju na oplátku na Cres. Konečne dovolenka „No stress on Cres“. Vivi sme vysvetlili počas dlhej cesty ako reagujeme v prípade stresu, aby to nebrala osobne. Nevieme čím to bolo, no trvalo nám celú večnosť, kým sme sa spokojne zložili vo vychladených izbách domu. Cez 12 hodín. Večer sa napcháme melónom.....

Nedeľa

Podľa motta „No stress on Cres“, som sa zobudila pred 10h. Tato išiel rozbehať drevené nohy a dievčatá už živo rapotali v kuchyni pri príprave svojich kráľovských raňajok. Iba som sa napila a išla si znovu ľahnúť. Cez okenice zavíjajú vietor. Vonku súce svietilo slnko, ale fúkal vietor. Tramuntana „from

where the northern wind comes“ je názov severnej časti ostrova. A dnes fúka. Pri raňajkách spravíme jednoduchý plán: pláž až do 17h. Potom mestečko Cres na večeru. Už cestou na pláž ľutujem, že som si nevzala nejakú bundu. Zložíme sa na vyhriatých okrúhliakoch, ale trvá mi takmer 2 hodiny, kým sa vyhrejem dostatočne na to, aby som vliezla do vody. Arlan s Gwen si dajú „kameň-papier-nožnice“ a postupne miznú vo vlnách. Milla s Vivi sa radšej šli prejsť. Chvíľku im asi potrvá, kým sa zohrajú a každá si vytvorí svoj priestor na voľné dýchanie a čas pre seba.

„Ked' už vojdeš do vody, tak sa dá,“ oznamujem tatovi. Svojich 20 dĺžok však nedám pre vlny,

špliechajú mi do očí. Ten zatiaľ nafúka čln a ideme na vodu. Je mi príjemne. Vlny olizujú čln a príjemne

nás hojdajú „No, ...ostáva mi zle,“ zahlási tato. Ani mi nenapadlo, že mu môže prísť zle aj z takýchto vln. Decká sa medzitým skočili najesť a tiež si idú zaveslovať. Okolo 16 sa vrátíme do domu. O 17h čakáme tata, aby sa vrátil z behu a mohli sme sa ísť najesť. Mestečko Cres je prázdnnejšie, ale všetky obchodíky sú otvorené. Dokonca aj pouličné palacinky. Gwen si dá rovno 2 s nutellou.

Pondelok

Je omnoho lepšie si ráno dlhšie pospať, následne ísť na nejakú túru a k vode sa ísť natiahnuť až okolo 14h, kedy je úplne prehriata pláž. Arlie musel o túto kombináciu prísť. Pre prechladnutie ostal doma. My dievčatá sme sa s tatom vydali na túru Filozofiči. Cesta nám šla príjemne. Les bol čarovný...stále pôsobí rozprávково.

Tato si trochu zamakal a poopravoval cestu. Zbieral popadané šutre a hádzal ich na bok. Z diaľky sme počuli zvučné nárazy kameňov. Pri Filozofiči sme objavili zrelé figy. Boli sladké ako med. Pri trpaslíkoch sme si dali foto. A náš nápis z minulého roka VINKO bol takmer neporušený. Po ceste naspäť som nazbierala tymian. Je všade naokolo, a keď kráčam, stačí, aby som trochu počúchala nohy a jeho vôňa sa šíri okolím. Bude na dobrý čaj pre Arlana.

Poobede sme sa iba my dvaja s tatom vyvalili na pláž. Kamene boli teplé. Voda studená. Dobrá kombinácia. Stačilo sa iba natiahnúť na kamene a nechať sa osušiť a oteplieť. Dočítala som francúzsku knihu „*Neviete o mne nič*“

z obdobia vylodenia sa v Normandii a živote skutočnej ženy Simone

Touseau, ktorú Frantíci označili za

kolaborantku s fašistami, lebo sa zaľúbila do nemeckého vojaka a mala s ním dieťa. Ťažká kniha a ešte ťažšie je spraviť si názor, či Simone odsúdím, alebo s ňou súhlasím. Čo ma však šokovalo bol fakt, že okolo 200 000 žien bolo verejne oholených, posadených na nákladné autá a verejne označených ako „Kurvy Nemcov“. Podieľali sa na tom obyvatelia aj Americkí vojaci, čo oslobodili Francúzsko.

Deti boli nachystané na cestu do Cresu na večeru. Znovu v tej istej reštaurácii. Potom dostali peniaze a rozchod. Po 45 minútach sme ich našli pri stánku s palacinkami ☺

Utorok

Tato ráno otvoril obrovský melón: „*Fuj, nedá sa vôbec jesť, tak je prezretý. A to som sa toľko tešil na dobré sladké melóny.*“ S ľútosťou ho vyložil na terasu, kde sa zlietli všetky osy z okolia. Neskôr ho dáme na kraj lesa, kde príde zver a pochutí si. Deťom sa nechcelo na túru, čo tato navrhol. Mala viesť k labyrintom pri dedinke Beli. Tak ostali, aby šli skákať do vody v prístave.

My sme s tatom zaparkovali na rázcestí do Beli a vydali sa na výstup na vrh kopca Sis, 639m. Makačka to bola riadna. Spríjemňovala ju vôňa šalvie. Rastie všade. Na vrchole, kde som si musela odskočiť na veľkú, si nás prišli omrknúť 4 supy Griffon. Cesta viedla po hrebeni a následne dolu na mestečko Sv. Petar. Labyrint bol zašitý medzi kamennými plotmi, čo oddeľoval pozemky. Vesnin labyrint bol jednoduchý. Nachádzal sa na lúke vyčistenej od kameňov. Pôsobil mysticky. Až po návrate som si prečítala, že všetky labyrinty okolo Beli sú novodobé a venované ženským božstvám plodnosti....hm...a myslela som si, že je to d'aleká história. Cesta späť bola po betónovej ceste. Obaja sme mali dosť, keď sme si sadli na sedadlá.

V dome čakali Arlan s Gwen na dievčatá. Sľúbili im, že ich zoberú skákať do prístavu a ešte stále sa nevrátili z túry na Filozofiči. Mali chuť na figy. Tak som hodila do trúby lazane a šup na pláž. Dievčatá sa vrátili

s plnou misou fig. Vivi sa zo stromu zrúbala, vďaka Bohu sa jej nič nestalo.

Večer vegetíme. Dnes sa nekoná cesta do Cresu. Milla sa dotláča svojou gumenou chobotnicou a zvyšku posádky spravím pastu boloneze. Sedíme pri filme. Opice pri nejakom seriáli a sme všetci spokojní.

Streda

Labyrinty vzbudili zvedavosť a dnes sme si ďalšie išli pozrieť spolu. Zaparkovali sme v dedinke Beli. Cesta bola zo začiatku riadne strmá. Gwen sa vliekla posledná a nešetila ma:

„Prečo nám toto vždy robíte? Načo sem ideme? Povedali ste, že to bude prechádzka. Koľko ešte? Vidiš, aký je to stupák. Je mi teplo. Neznášam to....“

Radšej som sa presunula dopredu. Ani nie o 15 minút sme boli na mieste. Tento Labyrint nepôsobil tak tajomne a dokonca bol aj zničený...akoby divými sviňami. Našli sme cestu do stredu a dali si aj z neďalekého figovníka. Poobede sme šli iba skákať do prístavu. Obloha sa však už trochu zatiahla a pofukoval vietor. Deti naskákali. Poriadne sa vyjašili. My s tatom sme ich iba pozorovali. Nejakو sme sa na studenú vodu necítili. Decká vybíehali a znovu skákali. Nemali čas drkotat zubami.

Večera bola znovu v Crese. Mille už pôjde chobotnica aj cez uši. Dáva si ju každý deň. Aj v dome si ju uvarila. Smrdí riadne cez celý dom, v každej izbe. No, ona je spokojná.

„Ty to nechápeš. To je dôvod, prečo som, aká som. Vďaka chobotnici.“ Vyznáva tej zamrznutej z obchodu lásku, kým jej odtrháva chápadla.

Zamzslím sa:
jednoznačne
tomu nechápem,
zachechcem sa
v duchu.

Arlie asi nebude túto noc dobre spať. Hneď po návrate z večere sa ozval z hornej izby krik: **„Škorpión, naozajstný škorpión pri mojej posteli.“** Tato uteká hore monštrum zlikvidovať. Sedí si na stene pri hlave Arlanovej posteli. Nie je až taký obrovský, ale aj tak je to škorpión. Chytí ho do pohára a vypustil ho von.

Štvrtek

Dnes sme boli nejakí leniví. Slavomír nebol. To je jasný fakt, holá pravda a nementiaci sa základ vesmíru. On nie je nikdy lenivý. Až 2x si dnes vybehol Filozofici. Ja som doobeda navarila. Upratala, vyprala a sledovala oblohu. Dnes najteplejšie - 29°C. Poobede sa zjednotíme a vydáme sa skákať do prístavu. Dievčatá sa síce predtým vydali na túru na Filozofici, chceli ísť znovu na figy, ale veľmi rýchlo si to po ceste rozmysleli a vrátili sa práve v momente, kedy sme boli nachystaní vyraziť.

Gwen zbalila chlebič pre rybičky. Najprv sme nakrmili všetky v okolí prístavu. Prišli aj také veľké asi 30 centimetrové. Milla

medzi ne skočila bombu. Zábava skončila v momente, keď sa do prístavu doplavila obrovská kompa. Nacapila sa na betónové mólo, odkiaľ deti skákali do vody. Museli sme odísť. Veľké baby sa idú chystať na večeru. Smejeme sa so Slavim, že mať 2

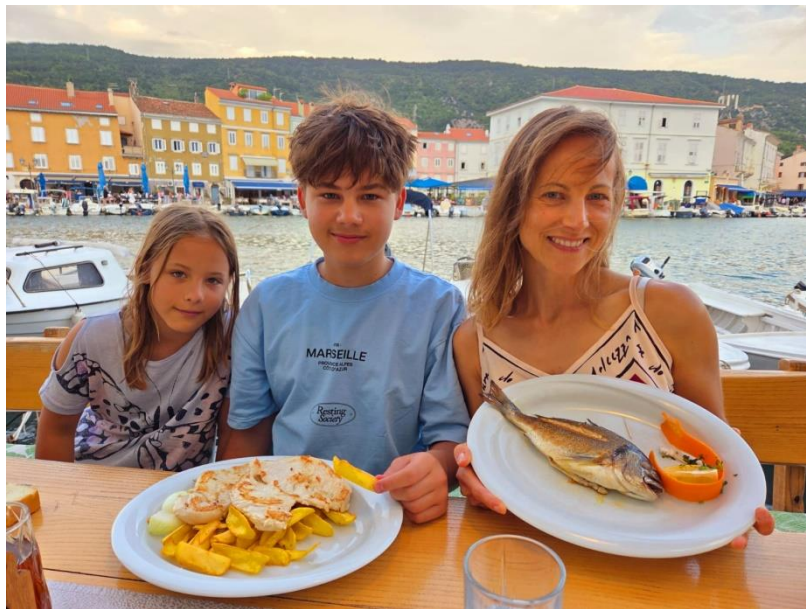
šestnástky znamená: mať minútý celý kotol horúcej vody a vedieť, že nebudú načas prichystané ani, ak im dáme 2 h na prípravu.

Na pláži nás čakali deti domácich Andrea s Nikolom. Gwen začala nasmelo, ale Nikola ju presvedčil medúzou v dlani. Za 10 minút s nimi odplávala na paddle board až za skaly, kde som ich nevidela. Ešteže vie plávať, povedala som si, ale aj tak som sledovala, kedy sa objavia. Hneď sa pridala. Arlie sa držal introvertne mimo nich. Šnorchloval, ani sa nepokúsil o bližší kontakt. Ja som si plávala medzi medúzami.

Na večeru sme skúsili, i napriek frflaniu, novú reštauráciu. Dala som si „úlovok dňa“ a toto tradičné čevapčiči. Milla sa natlačila sépiou. Arlie s Gwen stavili na kuracie prsia a Vivi tuniakový šalát. Toto vytiahol papiere a perá a dal 2 otázky:

1. Do zemegule udrie asteroid. Vyberte 5 krajín, ktoré prežijú.
2. Vyberte 2 kontinenty, ktoré budú úplne zničené.

Najprv sme deťom museli zopakovať kontinenty a rozdiel kontinent – krajina 😊. 5x zaznelo Slovensko, 3x Rusko a Austrália. Vedľa naľavo pri stole sedeli 2 ruskí penzisti. Ticho pozerali, počúvali a komentovali si medzi sebou. Museli z nás mať veľkú radosť. Takých Rusofilov asi ešte nevideli. Rusko by sme nechali kvôli najväčšej rozlohe, ale určite nie pre ich politiku. Zničené kontinenty: Severná Amerika (pre veľkú spotrebu, že sa do všetkého miešajú a vytvárajú najväčšiu priepasť v bohatstve), Antarktída (lebo tam nik nebýva, tak by nám to nebolo ľúto) a Afrika (odstránila by sa najväčšia chudoba. Tu, ale Milla ostro protestovala, lebo kričala, že sú tam najšťastnejší a najspokojnejší ľudia a nie je to voči nim fér). Napravo sediaci nemeckí turisti vyzerali trochu pobúrení. Radšej sme šli na zmrzlinu....

Piatok

Rýchle balenie, upratanie kuchyne a šup do auta. Vonku bolo 29 stupňov a skôr som mala chuť ísť ešte raz na pláž. A to mali byť už od noci búrky. Trajektom to tie viac hádzalo. Keď nás v Brestovine loď vyplula, počasie sa začalo meniť. Zvyšok cesty sme nám lialo ako z krhly. Doslova. Pretekalo ešte aj cez dvere auta a deti sa museli viac posúvať do stredu, aby neboli celé mokré. Nechápal som, ako je možné, aby cez horné spoje pršalo. Toto bol bláznivý DJ a nasmiali sme sa na hitoch. Cesta trvala takmer 12 hodín. Zaľahnúť do postele bolo to najkrajšie Predtým sme iba museli chytiť Lokiho, ktorý nejakým záhadným spôsobom ušiel z kľetky a mal dovolenku v celej kúpeľni. Trochu si zasyčal, keď som ho chytila. Už je silný. Leto sa končí... bolo krásne. Vďaka.

